

mer i Modsigelse med sig selv, synes jeg, at noget af den Autoritet, den sidder inde med, falder bort. Og naar man af mange Aars Erfaring kender, hvorledes det forholder sig med vore Havne paa de Steder, hvor der er Sandvandring, forekommer det mig at ligge saa knusende nær for os alle, naar det er godtgjort af de sagkyndige, at der finder Sandvandring Sted, at vi ikke kunne gaa med til at anlægge Haynen efter de gamle Principper, gøre vi det, udsætte vi os for et af to, enten at det medfører overordentlige Udgifter aarligt for at holde Haynen aaben, eller ogsaa for, at den sander helt til, og jeg synes, at disse Eventualiteter maa bevirke, at vi gaa til det, der er foreslaaet, det vil sige, at der gøres et alvorligt Forsøg paa, om en Havn ikke kan anlægges, om end mere kostbart, saa dog saaledes, at den kan svare til sin Bestemmelse. Det er en ret betydelig Udgift, der er forbunden med at holde disse Havne aabne for Sandvandring. Paa det foreliggende Finanslovsforslags § 26 kunne vi se, hvad det koster os paa de Steder, hvor vi skulle holde Løbene rensede for Sand. Ved Tyborønkanal, hvor Forholdene ganske vist ere særlige, koster det 82,000 Kr. om Aaret. Vi have til Sandpumpning et Skib i Nymindegab, det koster aarligt 46,300 Kr., og se vi hen til noget lignende, som her kunde være Tale om, nemlig Anskaffelsen af en Dampmuddermaskine, da blev der en saadan bevilget i Fjor, for at den kunde rense Havnene særlig ved Nord- og Sydsjællands og Jyllands Kyster. Der staar her paa Finanslovsforslaget opført en aarlig Udgift af 24,000 Kr. til at holde det gaaende og saa kommer dertil desuden Renten af den Kapital, som Dampmuddermaskinen kostede, nemlig 175,000 Kr. 24,000 Kr. om Aaret er jo ret betydeligt, det er 4 pCt. Rente af 600,000 Kr. Naar vi altsaa staa over for saadanne Forhold, at vi have Autoriteternes Oplysninger om, at der finder Sandvandring Sted, og vi vide, at det eventuelt vil medføre ganske overordentlige Udgifter at holde Havnen aaben, og at det muligvis kan gaa der, som det er gaaet ved Gilleleje, hvor Fiskerne aldrig vide, om de kunne komme ind i Havnen igen, naar de gaa ud af den, saa tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om, hvad der bør gøres. Da vi nu en Gang have bevilget et Beløb til en Øhavn ved Anholt, synes jeg, det vilde være ganske mærkeligt at vende tilbage til en landfast Havn igen. Uenigheden i Fjor om dette Spørgsmaal forekom mig ikke at dreje sig om, hvorvidt det skulde være en Øhavn eller en

landfast Havn, det betragtede man som afgjort ved de Oplysninger, Vandbygningsdirektoratet havde givet, Striden, det, man var betænkelig ved, angik Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde bevilge en Øhavn med Landforbindelse eller ikke. Der holdt jeg paa, for at Havnen kunde være til tilbørlig Gavn for alle, der skulde bruge den, at den fik Forbindelse med Land ved en Bro. Det var det Standpunkt, jeg indtog i Fjor, og det indtager jeg ogsaa i Aar. De Indvendinger, der kan gøres imod dette, er navnlig, at det vil medføre en ret betydelig Udgift, men der er kommet et Moment til, og det er det, som det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (N. Pedersen) anførte, nemlig at der er Fare for, at baade Tyskere og Englændere og Svenskere maaske med kunne komme i stor Udstrækning til at besætte denne Havn oppe ved Anholt, og at der kunde være Fare for vort hjemlige Fiskeri. Dersom det virkelig er saaledes, at der er Fare paa Færde paa dette Punkt, saa man vil have alle fremmede udelukkede fra at komme ind i denne Havn, kunde jeg være tilbøjelig til at slutte mig til, at vi gik over til en landfast Havn, thi saa var der Rimelighed for, at det kunde ende med, at hverken vi selv eller de fremmede Fiskere kunde komme ind i den. Naar man er bange for, at man skal komme til en saadan Kalamitet, at vi skulle faa tyske Fiskere ind i Havnen, kan der være noget i, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds sagde, saa maa vi tage en landfast Havn, thi saa ere vi temmelig sikre paa, at vi ikke faa de fremmede Fiskere ind i den. Spørgsmaalet bliver saa blot, om den bliver saaledes, at vi selv kunne komme ind i den. Men dersom man ikke har dette Formaal for Øje, kan jeg kun anbefale, at vi bevilge det, som vi bevilgede i Fjor og eventuelt gaa videre og bevilge Penge til en landfast Forbindelse, til en Pælebro mellem Øen og Land, selv om det vil koste betydeligt.

Berntsen: Jeg skal gerne efterkomme den højtærede Formands Anmodning og indskrænke mig til nogle faa, korte Bemærkninger. Min første Bemærkning gælder Spørgsmaalet om den Lønforhøjelse, der er bragt i Forslag, til Landpostbudene. Jeg gaar ud fra, at vi alle med Glæde stemme for denne Lønforhøjelse. Landpostbudene ere jo en meget populær Institution, og jeg tror derfor, det var noget ubeskedent, naar den ærede Rigsdagsmand